

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An sponsus resilire possit à sponsalibus juratis ob deflorationem
sponsæ vi ab alio corruptæ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

quædam species donationis, quæ debet esse liberalis, & libera. 2. ut remissio sit mutua; aliàs illa duntaxat pars ab obligatione libera erit, cui facta est remissio, non autem illa remittit jus sibi quæsitum. 3. Ut remissio sit partibus sufficienter nota, & utrinque acceptata. Cæterùm si unus absque justa causa petat relaxationem sponsalium, potest exigere compensationem pecuniariam; secùs si ex justa causa petat; quia tunc jus habet ad dissolvendum, nec æquum est, ut quis emat rem suam. Gob. n. 265.

43ⁱ Ad 2. Q. R. sponsalia etiam jurata dissolvi per subsequentem fornicationem, decisum est, C. *Quemadmodum de iurejur.* ubi duplex redditur ratio, 1. quia fornicatio matrimonio superveniens, ipsum dissolvit quoad thorum: ergo à fortiori dirimet sponsalia, per quæ sponsi obligantur ad matrimonium contrahendum. 2. Quia tali juramento inest tacita conditio, nisi alter peccet & fidem frangat; frangenti enim fidem, fides servanda non est, & quia ob hoc fornicans fit suspectus de fide in futurum servanda.

Ubi tamen notandum est, hanc sponsalium dissolutionem esse in solius innocentis favorem, adeoque fornicantem obligatum manere, innocentem verò ab obligatione liberum esse, ita ut si ipse velit, nocens obligatus sit ad eorum im-

pletionem. *citt. C. quemadmodum de iurejur.* & DD. communiter cum Sanch. D. 55. n. 6. Sot. Sylv. Covar. Laym. Wiest. Schmalzgr. quia proprium delictum non debet immunitatem præstare fornicanti, & absolutionem à contractu, & insuper quia quod favore alicujus introductum est, non debet in ejus damnum retorqueri, l. *quod favore*, C. *de legibus.* & DD. communiter.

An autem, si sponsa illatâ vi ab altero cognita sit, sufficiens, & justa causa sit dissolvendi sponsalia, dubium est, & controversum. Non nulli cum Tabien, V. *sponsalia*, q. 9. n. 10. cas. 6. & Armill. eod. n. 12. arbitrantur, sponsalia per vim ab alio sponsæ illatam, seu stuprum non dissolvi, nec esse causam sufficientem resiliendi. Rationem dant; quia oppressio violenta in conjugibus non est causa sufficiens faciendi divortii: ergo neque in sponsis dat causam resiliendi à sponsalibus: 2. Quia per hoc quòd violenter fornicationem patiatur, non violat fidem; nec ideò præsumi potest periculum ejus postea in matrimonio violandæ. Nihilominus,

Oppositum tenet communis, ac probabilior sententia cum Gloss. in C. *quemadmodum* 25. V. *oculo de iurejur.* Abb. ibid. n. 12. Covar. p. 1. de spons. c. 5. n. 2. Sylvest. V. *sponsalia* n. 10. cas. 7. Sanch. l. c. D. 55.

D. 55. Laym. l. 5. tr. 10. p. 1. c. 2. alisque. Colligitur id ex can. raptor 33. caus. 27. q. 2. ubi raptus violentus sponsæ non consentientis agnoscitur pro causa sufficiente, ut à sponsalibus possit sponsus recedere. Et ratio ulterior est; quia sponsa per hoc reddita est notabiliter vilior, & sponsus maxima infamiae notâ afficeretur; rari enim credent, eam omninò invitam corruptam esse, & etsi crederent, homines tamen abhorrent contrahere cum taliter corrupta, fors etiam cum periculo alienæ proles alendæ. Unde.

Patet responsio ad 2. rationem in contrarium adductam, nam cur possit sponsus à sponsalibus resilire non est fides sponsalitia violata, sed est valdè notabilis mutatio, antecedenter non prævisa. Ad primam rationem negatur consequ. & parit, nam cum matrimonium arctius inducat vinculum, quàm sponsalia, mirum non est, graviores etiam requiri causas ad illud quoad thorum, & cohabitationem dissolvendum, quàm ad sponsalia dirimenda.

432 Ad 3. Q. 1. membrum, an ob fornicationem præcedentem possit sponsus, qui eam ignorabat, putans esse Virginem, à sponsalibus resilire, negativam sententiam tenent aliqui cum Paludan. in 4. dist. 27. q. 1. a. 3. n. 16. quam probantur ex c. quemadmodum 5. citt.

ubi dicitur, quòd sponsus non possit obiicere fornicationem præcedentem, sed tantum subsequentem; non enim videtur esse paritas inter utramque; nam ob fornicationem subsequentem licitum est à sponsalibus resilire; quia verisimile non est, quòd sponsa etiam in matrimonio sit fidem servatura, quæ fregit sponsalitia: hæc autem ratio non militat pro fornicatione præcedente, cum multi ante sponsalia incontinentes inveniantur, qui iis initis, & in matrimonio se continent, & fidem servant.

Verum posse sponsum in eo 433 casu renuntiare sponsalibus, & ab eis recedere, docet longè probabilior aliorum DD. sententia, quam tenet Hugo c. raptor 27. q. 2. Molina tr. 2. D. 272. num. 4. Gutier c. 34. de matr. num. 3. Perez sect. 14. num. 3. Sanch. l. 1. D. 63. num. 3. Sylvest. q. 10. Cas. 6. Rosell. V. sponsalia, n. 9. Navar. sum. c. 22. Sotus Cas. 7. Wiestn. hîc. n. 108. Schmalzgr. hîc de spons. n. 177. & alii. Ratio est; quia causa hæc de novo cognita notabilem fecit mutationem, cum ignominiosum sit viro foeminam ab alio corruptam ducere: Quare sponsus graviter decipitur, & tantum consentit per errorem dantem causam contractui, atque adeò is à decepto rescindi potest; præterea sponsus notabile damnum incurrit, cum bigamus fiat, ac proin